

Sonsuzluk Yolunda

Gerçek ruhsal yol, insanın sıklıkla acı ve ıstırap çektiği ama aynı zamanda Allah'ı ve insanları sevmekten vazgeçmediği, maddi dünyanın keskin taşları arasından geçen zorlu bir yoldur. Ruhsal Dünyanın gücü Sevgidedir, Sevgide ve bu dünya ne kadar adaletsiz olursa olsun, Allah'ı ve insanları sevenler ne kadar zulme uğrarsa uğrasın, tüm bunların çok çabuk geçeceğini anlamaktadır. İleride ise, sadece Sevginin var olduğu ve hiçbir acının olmadığı Sonsuzluk vardır. Buna değer.

Tatiana: Selamlar, sevgili dostlar! Sizleri tekrar ağırlamaktan içtenlikle mutluluk duyuyoruz. Bugün saygıdeğer İgor Mihayloviç Danilov ile bir söyleşi gerçekleştireceğiz.

İgor Mihayloviç: Merhaba.

Tatiana: İgor Mihayloviç, bir önceki videoda döngüsellüğün bir sonucu olarak bize gelmekte olan ek enerjiden, bu güçten bahsetmiştik. Ve bu ışının dağınık ışık alanında olmamıza rağmen, yine de, bu gücün anlık parlamalarının bile çok fazla hissedildiğinden ve şimdiden ciddi bir etkiye sahip olduğundan bahsetmiştik, sadece iklim ve ekosistemiyle birlikte gezegen üzerinde değil, sadece mikro seviyede değil, aynı zamanda biz insanlar üzerinde de, çünkü biz bu dünyanın bir parçasıyız. Tıpkı bu gezegendeki tüm canlı varlıklar gibi ve aslında tüm maddi dünya gibi biz de bu mikro parçacıklardan oluşuyoruz.

Ayrıca bu gücün bir özelliği olduğunu söylediniz: insanda baskın olan şeyi güçlendirir. Ve bu bir yandan ruhsal gelişim için harika bir zamandır. Ama öte yandan, madalyonun ters yüzü olarak, bu güç benmerkezciliği ve insanda var olan diğer yıkıcı senaryoları ve durumları da güçlendirebilir.

İzleyicilerimiz bu videoyu kesinlikle çok beğendi. Bu bilgiler için size çok teşekkür ederiz. Ve pek çok soru aldık. Bunlardan bir tanesi aslında bu gücün doğasıyla ilgili. Soru şu şekildeydi: "Bu yaşam enerjisi, bu ışın ve bu güç, Ruhsal Dünyadan gelen bir güç müdür?"

İgor Mihayloviç: Açıkçası çok şaşırdım. Basitçe söyleyelim: herhangi bir güç, eğer köküne, nelerden oluştuğuna ve sonra da onu neyin oluşturduğuna bakarsak, yine Ruhsal Dünyaya ulaşırız. Başka bir deyişle, her maddenin bir sonu vardır. Bu maddenin ardında, her maddenin kendisinden oluştuğu enerji vardır. Bu zaten tartışılmaz bir gerçektir. Ancak her enerji deyim yerindeyse belirli bir güçten oluşur. Bu güç ise bilgiden oluşur. Bu bilgi de buraya Ruhsal Dünya'dan gelenlerden oluşur. Bunun gibi bir şey. Umarım bir hata yapmamışımdır ve bir şeyleri karıştırmamışımdır. Dolayısıyla, yukarıda söylenenlere dayanarak bunu bu şekilde de ifade edebiliriz.

Ama tüm bu felsefeyi kaldırırsak, o zaman bu sadece bir enerjidir, bir itici güçtür, evet, yaşamın itici gücüdür, evet, çok uzun yıllara yayılır ve biz de dahil olmak üzere bu

dünyadaki her şeyi ve tüm maddeleri etkiler. Neden? Çünkü Tatiana'nın da söylediği gibi, her şeyden önce sadece makro nesnelere değil, mikro nesnelere, yani tüm atomlarımızı ve bir atomu oluşturan tüm alt parçacıkları da etkiler. Evet, bu itici güç bir yük verir, enerji verir. Ama bu gücün bu kaba fiziksel tezahürünün Ruhsal Dünya ile bir ilgisi var mı? Dostlar, bu sıradan bir fiziktir, sadece güçtür, sadece maddeyi düzenleyen ve her şeyi hareket etmesi gerektiği şekilde hareket etmeye zorlayan enerjidir.

Bu, her parçacığa kaderinin tayin edildiği anlamına gelmez. Hayır. Aksine, bu güç özgürlük ve yeni fırsatlar verir. Diyelim ki, telefonumuzdaki şarj gibi. Eğer telefonumuzun şarjı biterse, bir dizi mikro devre çipi, demir, cam ve plastikten başka bir şey değildir. Ama batarya şarj edildiğinde, telefon oldukça fazla şey yapmamıza, en azından birbirimizle iletişim kurmamıza izin verebilecek ciddi bir öğedir, bu da çok şey ifade eder. Değil mi?

Eğer Ruhsal Dünyadan gelen bir enerji olsaydı, bir hayal edin: telefonunuzu şarj ediyorsunuz ve hepsi bu kadar. Ve her birimiz telefonlarımızı açtığımızda orada rahipler ve imamlar görürdük; her şey harika ve güzel, her şey çok kutsal ve manevi. Ama ne yazık ki durum bunun tam tersi. İmamlar ya da rahipler dışında hemen herkesten çağrı alıyorsunuz. Bu dünyada her şey bu şekilde düzenlenmiş. Ancak biz her şeyin Ruhsal Dünyadan gelmesini istiyoruz.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bizler temel parçacıklardan oluşuyoruz. Bu tartışılmaz bir gerçek; biz aslında maddeden oluşuyoruz, oysa tüm madde onlardan oluşur. Ve bu parçacıklar ruhsal güç biriktirir, bu yüzden hiçbir şey yapmamıza gerek yok, şanslıyız. "Cennet kapısı hemen önümüzde açılır ve oraya gireriz çünkü ruhsal güçlerle doluyuz."

Tatiana: "Ruhsallık geliştirilmiş"

İgor Mihayloviç: Hayır, " ruhsal güç geliyor", ruhsallık gelişiyor değil, "ruhsal güç geliyor". Sonuçta insan doğası gereği güce ihtiyaç duyduğu kadar ruhsallığa ihtiyaç duymaz. Ve güç olduğu sürece, çoğu insan bunun ruhsal olup olmadığını umursamaz. Bir insan için asıl önemli olan, onu kendisiyle aynı olan insanlara karşı kullanabilmektir, sadece bu.

Tatiana: Aslında Tanrı'dan gelenin şeytandan gelenden kesinlikle çok daha güçlü olduğu söylenir. Ve elbette, bir insan ruhsal olduğunda, daha güçlü hale gelir ve bu da birçok insanı çeker.

İgor Mihayloviç: Hangi taraftan baktığınıza bağlı. Yine "daha güçlü olur" dedin. Ve ruhsal yolu takip eden pek çok insan ne tarafından yönlendiriliyor? Ruhsal güç arayışıyla.

Tatiana: Güç arayışı.

İgor Mihayloviç: Peki dürüstçe bakarsak, bu güce ne için ihtiyaç duyuyorlar arkadaşlar? İnsanların çoğu bu ruhsal gücü biriktirmek için dinlere katılıyor. Ne için? Şeytana direnmek için mi? Kafalarındaki iblise mi? Aşağılık hayvani niteliklerini yenmek ve insan olmak için mi? Elbette böyle pek çok insan var, Tanrı'ya şükürler olsun. Peki ya çoğunluk? Çoğunluk güç peşinde koşuyor. Ne için?

Buna daha basit bir şekilde bakalım. Bir aziz var. Onu nasıl algılıyoruz? Eğer bir insan kutsal ise, ruhsal ise, ne yapması beklenir? Düşüncelerimizi okuması, tüm hastalıklarımızı görmesi ve tek bir bakışıyla tüm hastalıklarımızı iyileştirmesi gerekir. Öyle değil mi?

Tatiana: Tek kelimeyle, etkilemek.

İgor Mihayloviç: Ve yönetmek. İnsanların aradığı şey bu: maddi dünyayı etkileyen, insanların zihinlerini ve düşüncelerini etkileyen ve kalabalığı kontrol ve manipüle etmeyi sağlayan mucizeler, büyü ve güç. Böyle bir gücün olmadığını söylemiyorum. Elbette var. Ve bunun pek çok örneği var. Her birimiz böyle bir gücün etkisini hissettik, hem de birden fazla kez. Tapınaklardaki veya başka bir yerdeki güçten bahsetmiyorum, orada ne tür bir güç olduğunu anlıyoruz. Konu farklı: insanlar her zaman mucizevi bir doğaüstü güç ararlar ve bunu cennete girmek için değil, dünyevi yaşamlarını şimdikinden çok daha iyi hale getirmek için yaparlar. Ne yazık ki bu doğrudur.

Bu nedenle ne tür bir maneviyattan bahsedebiliriz? Maddeyi, insanların seçimlerini ve yaşamlarını etkileyen gücün maneviyatla ne ilgisi var? Sonuçta, manevi bir insan kimsenin hayatını etkilemez ve akrabalarını ve arkadaşlarını bile etkileyemez çünkü seçme özgürlüğünü anlar. Bir insan gerçekten maneviyat kazanırsa, neden-sonuç ilişkilerini anlar, her insanın ikili olduğunu ve Benlik olarak her insanın şeytanın kölesi olma ya da ruhen özgür olma hakkına sahip olduğunu anlar.

Herkes ruhsal yola girmeye cesaret edemez. Neden biliyor musunuz? Gerçek ruhsal yolu kastediyorum. Bunu basitçe, biraz da çağrışımsal olarak ifade edeceğim. Ruhsal yol, gerçek ruhsal yol, şöret demek değildir, otorite demek değildir, hiç değildir. Tam tersidir. Ben bunu keskin taşlar üzerinde çıplak ayakla yürümeye benzetiyorum. Gidecek uzun bir yolunuz olduğunu, yolunuzun dikenli ve zor olduğunu bilirsiniz. Ama o keskin dikenli taşların ötesinde ipeksi yumuşaklıkta çimenlerin olduğu bir çayır olduğunu fark edersiniz. Ve ona bastığınızda, asla bitmeyeceğini fark edersiniz. Ve bu dikenli taşların üzerinde sadece bir ömürlük küçük bir yolculuk yapmanız yeterlidir, böylece daha sonra burada yaşadıklarınızı asla yaşamayacaksınız: acı, ıstırap, adaletsizlik, keder, hayal kırıklığı ve daha pek çok şey. İşte bu yüzden bir insan tüm bu acılardan, tüm bu adaletsizliklerden kurtulmak için ruhsal yolu izler. Ve elbette ruhsal yolda, insan için rahatsız edici olan bu taşların üzerinden geçmeleri için başkalarına destek ve yardımcı olabilir. Başkalarına yardım etmek normaldir ama kişi onları zorlamamalı veya kendini onların üzerinde yüceltmemelidir. Bu gerçekten de böyledir.

Gerçek azizlerin hayatlarını hatırlayalım ve onların hayatlarının hiç de iç açıcı olmadığını görelim. Evet, pek çok insan baştan çıkarılır, bilirsiniz, simoni gibi, insanların gerçek azizleri sevmeye, onlara saygı duymaya başlamasıyla baştan çıkarılırlar, bunun bir nedeni vardır, kabul etmelisiniz. Ama insanlar madalyonun sadece bir yüzünü, bazıları için çok cazip olan yüzünü görüyorlar. Ama şu anda bu azizlerin sırtına tüküren, onlardan nefret eden, onlara çamur atan çok sayıda kişiyi görmüyorlar ve bu tür insanlardan çok daha fazlası var. Ne yazık ki dünya böyledir. Bu dünya şeytana aittir, onun dünyasıdır, buranın prensi odur. Dolayısıyla onun takipçilerinin ruhsal insanlardan nefret etmesi doğaldır.

İsa Mesih'i hatırlayalım. O'nun dünyevi yaşamının mutlu olduğunu ve buradaki yaşamından keyif aldığını söyleyebilir miyiz? Eğer O bu hayattan zevk aldıysa... Bunu sadece O'nun hayatını bilmeyenler söyleyebilir. Muhammed Peygamberi ele alalım. Onun hayatı nasıldı? Bunlar gerçek elçiler, bunlar peygamberler. Onların hayatı nasıldı? Gerçek takipçilerin yaşadığının aynısı. Dikenli taşların üzerinde yürüdüler, acı ve ıstırap çektiler ama Tanrı'yı sevmekten ve insanları sevmekten vazgeçemediler. İşte güç, Ruhsal Dünyanın gücü bundan ibarettir: Sevgide ve bu dünyanın, ne kadar adaletsiz olursa olsun, Tanrı'yı ve insanları sevenlere karşı ne kadar zulüm olursa olsun, hepsinin geçeceğini, çok çabuk geçeceğini anlamakta. Önümüzde Sonsuzluk var, sadece Sevginin olduğu, acıların olmadığı bir yer. Ve buna değer.

Tüm bunları ne için takas ederdiniz? Bu dünyanın yarattığı bir yanılsama için mi? Aslında bu gerçekten de böyledir. Her şeyin bir yanılsaması, yaşamın bir yanılsaması, biraz neşe. Neyin sevinci? Yeni bir şey edinmenin mi? Lezzetli bir şeyler yemenin keyfi mi? Aslında bir şey elde etmek yeterlidir ve artık sevinçli değildir. Bir şey yemek yeterlidir ve artık keyifli değildir. Sonuçta, bu böyledir. Ve bu dünyada Sevgi dışında her şey sonludur. Burada sevinecek ne var?

Diyelim ki burada da sevinecek bir şey var - o Sevgi'nin ta kendisi. Bu doğru değil mi? Ve nereden bakarsanız bakın, en büyük güç ve insanları bu rahatsız, kaygan, dikenli ve her adımda acı ve ıstırap veren taşların üzerinde yürüten şey kesinlikle Sevgi'dir. Bu, fiziksel acıdan, insanların aptallığından ve her türlü çamurdan çok daha önemli bir şeydir. Çünkü bu dünyada bir azize atılan her türlü çamur bu dünyada kalacaktır. Bütün yanıt budur. İnsan cennete mutlak saflık içinde girdiği için, cennette çamur yoktur. Bu dünyada nasılsa, öyle kalır. Ve kirlenmeden bir bataklığa dalmak mümkün değildir, bu normaldir. Peki insanlar ne tür bir güç arıyor? Çamurun gücünü mü? Yoksa saflığın gücünü mü?

Tatiana: İblisi kuvvetlendiren güç mü ya da tam tersine kişinin içindeki iblisi zayıflatan güç mü?

İgor Mihayloviç: Evet, bu iblisler arasında bir otorite mücadelesi. Ve doğru saptadın. Bir insan neyi arar ve bir insana bu gücü kim arar? İblis dışında kimse. Gerçekten de her birimizin içinde hem bir melek hem de bir iblis var, çünkü biz ikiliyiz. Ve iblis her zaman hükmetmeye çalışır, her zaman kendi bencilliğine odaklanır. Tüm dünya iblisin etrafında döner. Oysa bir Melek bu dünyanın iyiliği için yaşar.

Sadece farkı görün. İnsanları sevmek, bu dünyayı sevmek, bu dünyanın var olması için her şeyi yapmak, insanların Tanrı'yı unutmaması için her şeyi yapmak, çünkü Tanrı Sevgidir. Eğer Tanrı yoksa, Sevgi de olmayacaktır ve bu dünyaya sahip olmanın da bir anlamı kalmayacaktır. Bu nedenle, ruhsal yolu izleyen herkesin özü Sevgiyi, gerçek, ruhsal Sevgiyi arttırmaktır. İblisin kölesi olarak yaşayan herkesin özü ise iblise hizmet etmek, maddeye, tüm dünyevi şeylere hizmet etmek ve ileride sadece boşluğu hissetmektir. Bu yaşam değildir, bu illüzyon içinde varoluştur. Otorite yanılması, zenginlik yanılması ya da tam tersine yoksulluk ve birilerinin dikkatini çekme yanılması. Çünkü kendi içlerindeki canavarın diktatörlüğü altında yaşayan insanlar için en değerli şey dikkat çekmektir. Çünkü başkalarının dikkatini çekmek bu iblisin gücünü artırır. Öyle değil mi? Ve iblis ne kadar güçlüyse, o kadar fazla otorite ve kudrete sahip olur.

Bu konuya bir göz atalım. Sonuçta, farklı dinlere mensup pek çok insan, "güç" olarak adlandırılan yerlere çeşitli, bazen zahmetli ve çok pahalı yolculuklar yapıyor. Örneğin pek çok Hıristiyan Kutsal Kabir'e ya da Athos Dağı'na gider. Neden bu kutsal yerlere seyahat ediyorlar? Güç biriktirmek için. İslam'da Müslümanlar Hacca giderler. Ne için? Tanrı ile temasa geçmek için mi? Peygamberin ayak izlerinde yürümek için mi? Bu çok saçma. Oraya neden gittiklerini biliyoruz. Herkes bunu hissediyor ve anlıyor. Ve herkes oradan dönenleri gördü. İlham almış ve memnun bir şekilde geri dönüyorlar. Ve her biri kendini tam anlamıyla bir aziz gibi hissediyor, sanki 16 kanatları, 27 bacakları ve 3 başları varmış gibi - modern zamanların "gerçek azizleri".

Oysa nasıl davranıyorlar? Geri döndüklerinde Sevgiyi paylaşıyorlar mı? Basit bir soru. Hayır, paylaşmazlar. Çoğunlukla içlerinde baskın olan şeyi paylaşırlar. Ve bu her şeyden önce bir diktatörlüktür, başkalarına hükmetme girişimidir, çünkü o kutsal yerlerden gelmiştir, bu yüzden ona zaten hayran olmalıyız, sözlerini dinlemeliyiz, çünkü o neredeyse bir azizdir. Başka bir deyişle, bu önemsiz bir simonidir. Manevi yolu takip eden, bütün anlamı Tanrı Sevgisi, Allah'la temas olan bir insan için, birisi üzerinde sıradan bir hükmetmenin onun için herhangi bir değeri olabilir mi? Karşılıklı saygı olabilir. Komşu sevgisi olabilir.

Ancak, Allah'ın iradesine göre yaşayan bu insanlara kim komşudur? Görüldüğü kadarıyla basit bir soru ama yanıtı son derece karmaşık. Peygamber'in başarılarından etkilenmeyenler, onun hayatını anlamayanlar ve onun gibi yaşamayanlar bunu anlamayacaklardır. Ama Tanrı'nın Sevgisine gerçekten bağlı olanlar, en önemli ve en yakın insanların tüm insanlar, ruhu olan her insan olduğunu mükemmel bir şekilde anlarlar. Çünkü her insanın içindeki ruh en yakın ve en sevgili olandır. Bizi tek bir bütün yapan şeydir, ancak aynı zamanda her birimiz olduğumuz kişi olarak kalırız. Başka bir deyişle, çokluk içinde biriz ve birlik içinde çokuz.

Dolayısıyla, bu dünyanın özüne olduğu gibi bakarsanız, her şey mükemmel bir şekilde netleşir. Şeytan bizi böler. Bizi her yerde ve her şeyde, hatta kendi içimizde bile böler. Sonuçta, o iblisler kafamızın içinde tartışır ve bizi Benlik olarak kendi zihnimizin içinde bir ya da başka bir iblisin konumunu seçmeye zorlar, diğer insanlardan bahsetmiyorum bile. İblisler bizi aileler ve arkadaşlar arasında bölerler; ulusları

yabancılaştırır, böler ve yönetirler. Bu arada Allah ne yapar? Bizi birleştirir. Gerçekten de bizi tek bir ümmet haline getiriyor.

Bazıları "ümmet yok" diyor ve hepimiz ümmetin parçalanmış ve bölünmüş olduğunu biliyoruz. Oysa aslında öyle değil, ruhlarımızı ayıramayız, çünkü onlar birdir, aynı Dünyadandır, Allah'ın nurundan dokunmuşlardır. Söyleyin bana, Allah'ın ışığını karanlığımızla nasıl örtebiliriz? Hiçbir yolu yok. Sadece ondan yüz çevirebiliriz. Ama yüzümüzü o ışıktan çevirdiğimizde, işte o zaman sadece kör oluruz ve Allah'ın bize indirdiği gerçeği görmeyiz. Öyle değil mi? Sevgiyi kaybederiz, sadece gururu, alçaklığı ve şeytanın bize dayattığı tüm iğrençlikleri tutarız. İşte bütün mesele bu. Seçimlerimiz kim olduğumuzu, nereye gittiğimizi ve ne için çabaladığımızı belirler.

Güce gelince - evet, güç çok caziptir ama sadece bir iblis için. Ruhsal yolu izleyen, Allah'ı gerçekten seven ve Peygambere saygı duyan bir insanın güce ihtiyacı yoktur, o güce sahiptir. Yine de iblislerin aradığı güç değil, göksel Kapıları açan güçtür. Ve bu, şeytanın yaratabileceği her türlü sihir ve illüzyondan çok daha önemlidir. Çünkü ölümler tarafından yaratılan her şey ölüdür. Oysa Diri tarafından indirilen her şey Diridir. İşte öz budur. Ve Tanrı'nın Sevgisinden daha büyük bir güç yoktur. Çünkü bu, insan varoluşunun en yüksek gücü ve en yüksek anlamıdır. Bunun için çabalamalısınız. Diğer her şey... diğer her şey sadece günlük yaşamdır, sadece keskin taşlarla kaplı bir yoldur. Ve nasıl bükerseniz bükün, bu yol biter. Tek soru nereye gireceğinizdir: maddi ve geçici olan her şey gibi uçuruma mı, yoksa parlak güneşin altında ipeksi ve yumuşak otlarla kaplı uçsuz bucaksız çayıra mı, yani Allah'ın Sevgisine mi? Seçecek olan biziz, yalnızca biz.

Ama ne yazık ki şeytan güçlüdür. Bizi bu ışıktan uzaklaştırır ve yüzümüzü Sevgiden ve Hakikatten çevirmemize neden olur; Allah'ın Kendisinden, ruhlarımızdan gelen ışığı bile örter; onu önemsiz bir illüzyonla, farklı renklerden oluşan bir oyunla, farklı resimlerle ve bu iblisin kendi yarattığı sorunlarla örter. Yine de insan olarak seçme hakkımız var - yanılısamaya dalmak ve keskin taşlarla kaplı bu yoldan görünüşte yumuşak bir toprağa basmak (aslında bu toprağın özü asla kaçamayacağınız bir bataklık) ya da aslında şu anda sizin için nahoş olan şeye dikkat etmemek. Ama bu sizin için mi yoksa iblis için mi nahoş? Bunun da derin bir anlamı vardır.

Keskin kayaların üzerinde attığınız her adım sizi daha güçlü kıldığı için iblisinizin çıldırdığını anladığınızda... Neden? Çünkü gittikçe yaklaşıyorsunuz. Attığınız her adımla Sonsuzluğa daha da yaklaşıyorsunuz. Anlam budur ve gücün olduğu yer de burasıdır. Güç Sonsuzlukta ve Allah'ın Sevgisindedir. Ya da rahatsızlığa, ayaklarınızın diken diken olmasına, birinin size çamur atmasına ve içinizde huzur olmamasına odaklanırsınız. Eğer içinizde Allah'ın Sevgisi varsa, nasıl olur da içinizde huzur olmaz? Basit bir soru. Ama içinizde sıkıntı hissettiğinizde ve kendinize güveniniz olmadığında, bu iblis tarafından kontrol edildiğiniz ve bir illüzyon içinde olduğunuz anlamına gelir. Her şeyin ne kadar basit olduğunu görüyorsunuz. Ancak, içinizde Allah'ın Sevgisi olduğunda, ayaklarınızın altında ne olduğu umurunuzda olmaz. Önemli olan Hayattır. Teşekkür ederim.

Tatiana: Çok teŖekkür ederim.

İgor Mihayloviç: TeŖekkür ederim, dostlar. Huzur sizinle olsun ve ALLah'ın Sevgisi.